

Kázání na Nový rok 2003

Kázáním při bohozlužbách v našem sboru posloužil bratr synodní senior Pavel Smetana.

1. čtení: Luk. 19, 1–10

2. čtení: 1. Sam. 16, 1–7: *Hospodin řekl Samuelovi: „Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekraloval. Naplň svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jišajovi Betlémskému. Vyhlédl jsem si krále mezi jeho syny.“ Samuel se zdráhal: „Jak mohu jít? Saul o tom uslyší a zabije mě.“ Hospodin řekl: „Vezmeš s sebou jalovici a řekneš: „Přicházím obětovat Hospodinu. Na obětní hod pozveš Jišaje a já ti dám vědět, co máš dělat. Pomažeš mi toho, o němž ti povím.“ Samuel vykonal, co řekl Hospodin. Když přišel do Betléma, vyděšení starší města mu spěchali vstříc s otázkou: „Přinášíš pokoj?“ Odvětil: „Pokoj. Přišel jsem obětovat Hospodinu. Posvěťte se a půjdete se mnou k obětnímu hodu.“ Pak posvětil Jišaje a jeho syny a pozval je k obětnímu hodu. Když se dostavili a on spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tu stojí před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však Samuelovi řekl: „Nehleď na jeho vzhled ani jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce...“*

Milé sestry a milí bratři,

srdečně Vás všechny zdravím. Máme za sebou vánoční svátky. Co pro nás znamenaly? Přinesly nám něco důležitého, nebo jsme si s hospodyněmi vydechli a řekli si: „Máme už opět za sebou všechnu tu práci a starosti?“ Možná, že jsme nic mimořádného neprožili. Směli jsme však znovu slyšet vánoční poselství o narození Spasitele. Pokud toto poselství alespoň trochu změnilo náš pohled na svět, pokud nás upozornilo, že život je víc než práce, jídlo a pití, trocha zábavy a mnoho, mnoho starostí, že život je darem, který přijímáme z Boží ruky, a že je také úkolem a posláním, které máme naplnit, pak to není málo. Pokud nás vánoční poselství povzbudilo k tomu, abychom nemysleli sobecky jen na sebe, nýbrž také na své bližní, pokud se v nás probudila touha udělat něco dobrého pro lidi v nouzi, osamělé a postižené, pak Vánoce měly smysl. Jestliže jsme v příchodu Božího Syna na tento svět poznali alespoň v záblesku Boží lásku, jestliže jsme získali trochu víc důvěry, že se

nemusíme bát, že nás nebeský Otec neopustí a nenechá v našem srabu, pak Vánoce měly smysl.

Každý rok vyhlašuje synodní rada evangelizační heslo, biblický verš, který by nás měl v našem životě víry i v naší službě posilovat a provázet. Je to už tradice, že tento biblický verš je základem mého novoročního kázání zde na Vinohradech.

Pro rok 2003 je to verš z přečteného oddílu z 1. Sam. 16. kap. v. 7: Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.

Tato sdělení uslyšel ve svém srdci významný izraelský prorok a kněz Samuel jako poselství od Hospodina, Boha Izraele. Často o tom přemýšlím, jak asi toto slyšení Božího hlasu v životě proroka probíhalo. Jistě to byla jiná forma komunikace, než jakou známe. Prorok byl schopen přetlumočit Boží sdělení do srozumitelného jazyka. V době, o níž biblický příběh vypráví, došlo v životě Božího lidu ke zlomové situaci. První izraelský král Saul se natolik zpronevěřil svému poslání, že ho Hospodin zavrhl. Byl to krásný, urostlý muž, udatný bojovník, o hlavu vyšší než ostatní muži v Izraeli. Byl pobožný jako mnozí v církvi tehdy i dnes, avšak jeho srdce bylo svévolné. Nadřazoval vlastní zájmy Božím záměrům a Boží vůli. A tu nastala velmi smutná chvíle, kdy Pán Bůh svého vyvoleného krále zavrhl. Byl pro Boží království nepoužitelný. Ještě sice několik let kraloval, Bůh však s ním už přestal počítat pro své záměry. To je děsivá situace, jestliže dojde v Božím srdci k rozhodnutí, že už o člověka ztrácí zájem, že ho zavrhl. Většinou se to projevuje tak, že se člověk stane hluchým a necitlivým vůči Božimu slovu. Takový člověk si často ani neuvědomuje, že se tak velice Pánu Bohu vzdálil, že jeho tichý hlas přestal slyšet.

Tehdy byl Hospodinovým prorokem a nejvyšším knězem Samuel. Tento Boží muž měl krále Saule upřímně rád. Bylo pro něj nesnadným a bolestným úkolem přijmout Boží rozhodnutí, smířit se, že Saul byl zavržen, a pomazat na krále někoho docela jiného. Podřídil se však Boží vůli. Hospodin ho poslal do Betléma, do významné betlémské rodiny Jišajovy. Jišaj Betlémský měl osm synů, z nichž měl Samuel vybrat budoucího krále a pomazat ho posvátným olejem.

Sedm nádherných mladých mužů, seřazených nejspíš podle stáří, stálo před Hospodinovým služebníkem. Koho z nich si Hospodin vyvolil? Samuel je přehlížel zkušeným okem člověka, který se naučil lidi hodnotit. Biblický vypravěč nám dává nahlédnout do jeho rozhodování. Samuelovi se zalíbil hned prvorozený Eliab. Prvorozený byl podle Božích řádů zasvěcený Hospodinu. Navíc to byl vysoký, urostlý, zdatný muž v nejkrásnějším věku. Koho jiného by si mohl Hospodin vyvolit za budoucího krále, za svého pomazaného, než právě prvorozeného? V této chvíli však uslyšel Samuel ve svém srdci tichý Boží hlas: „**Nehleď na jeho vzhled . . . neboť já jsem ho zamítl . . . Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.**“ Byla to zvláštní, bolestná lecke pro Božího služebníka, jestliže nemohl spoléhat

na své smysly, na svůj vlastní odhad, na svou zkušenost s lidmi. Ani on, prorok a kněz, nevidí do lidského srdce, do jeho myšlení, do jeho minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Srdce člověka zná jenom Pán Bůh sám. A Boží hodnocení se velmi často podstatně liší od lidského hodnocení. Pán Bůh pro své plány nepotřebuje lidi krásné, fotogenické, kteří se dobře vyjímají na obrazovce, fyzicky zdatné, mladé, chytré, vzdělané. Všechny tyto vlastnosti mohou být důležité pro lidský život. Ale Boží plány naplní jen ten, kdo Pánu Bohu důvěřuje, kdo má vděčné srdce, kdo je poslušný. My víme, že se nakonec „mužem podle srdce Božího“ stal chlapec David, pastýř ovcí, mládeneček libého vzhledu, hudebně nadaný, odvážný. Avšak nejkrásnější na něm bylo, že bral Pána Boha vážně, že činil upřímné pokání, když se dopustil hříchu, že dovedl nad svým selháním plakat a prosit za Boží odpuštění.

Tento verš „**člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce**“ má celou církev provázet v roce 2003.

Co z něho smíme vyposlechnout pro svou práci?

Pánu Bohu záleží na lidském srdci a podle něho hodnotí člověka. V biblické době považovali lidé srdce za místo myšlení, vůle, rozhodování a svědomí. Dnes bychom nejspíš hovořili o lidském nitru, o základu a hlubině lidské existence, o lidské duši. Co se v nás skutečně odehrává, jaké jsou naše myšlenky, záměry, sny, do toho nepronikne žádný člověk. Před lidmi své nejvnitřnější myšlení dokážeme skrýt. Někdy i sami před sebou. Ale Pán Bůh nás vidí zcela odkryté. Jakoby se díval do našeho nitra za pomoci rentgenových paprsků. Co v našem srdci vidí? Co v něm vidí u mne, u nás všech? Nejen v jediném okamžiku, v této chvíli, ale po celý náš život. Myslím si, že je to často žalostný pohled. Však to Pán Ježíš velmi ostře pověděl, že „z lidského srdce vycházejí zlá myšlení, vraždy, smilstva, cizoložstva a těm podobné věci, které poskvrňují člověka před Bohem.“ Jako křesťané bychom měli mnohem víc pečovat o stav svého svědomí a svého myšlení. Především bychom měli svých hříchů upřímně litovat a také vést skutečný zápas proti zlu. Vy jistě víte, jak takový zápas jedinečně vyjádřil reformátor dr. Martin Luther (necituji doslovně): „Nemůžeme dravým ptákům zabránit, aby nám létali nad hlavou, ale můžeme jim zabránit, aby si udělali na naší hlavě hnízdo.“ A právě David nás naučil, jak může člověk se zlem ve vlastním srdci zápasit a jak může opět získat čisté srdce. V Žalmu 51. čteme jeho prosbu: „Srdce čisté stvoř mi ó Bože, a ducha přímého obnov v mém nitru!“ Tak bychom se denně měli modlit i my: „Pane, který znáš každou mou myšlenku, odpusť má selhání a dej, abych se mé srdce stalo živnou půdou pro všechno krásné a ušlechtilé.“

Člověk není schopen proniknout do srdce druhého člověka.

My jsme schopni druhé lidi hodnotit jen podle toho, co vidí naše oči, podle svých vlastních zkušeností. Jsou lidé, kteří vyzařují laskavost, kteří jsou ochotni pomoci, kteří jsou ukázněni, pracovití, dovedou se ovládat. Kterí také chodí upraveni a dbají na svůj vzhled a zevnějšek.

Kteří mluví pobožně a viditelně usilují o mravný život. Jistě i tyto vnější věci o lidech mnoho vypovídají. Nemusí to však být pravý obraz jejich nitra, srdce. Někdy se může skrývat v zanedbaném bezdomovci víc milosrdenství a zájmu o druhé lidi, než při nás, kteří jsme v církvi vyrostli a kteří známe Písmo od svého dětství. Jestliže tedy do nitra druhého člověka nepronikneme, pak bychom měli být velmi opatrní v soudech a hodnocení druhých lidí. Nemusím připomínat, jak rychle dovedeme své bližní soudit a odsoudit jen podle vnějších projevů. Snadno je zařadíme do kategorie „nenapravitelní“, místo abychom jim podali pomocnou ruku. Při vynášení svých soudů bychom měli být velmi zdrženliví. Pán Ježíš bral vážně hříchy, a přece se i za své katy modlil: „Odpust jim, Otče, protože nevědí co činí“ a své učedníky varoval slovy: „Nesuďte, abyste nebyli souzeni“. Zde vidím jedno z nebezpečí právě naší evangelické zbožnosti.

V Kristu je naděje pro každého. On je jediný, který nejen zná lidské srdce, ale může ho proměnit a učinit tak nového člověka. Vzpomeňme si na jednoho muže z mnoha, s nimiž se setkáváme v příbězích Nového zákona. Zacheus. Bohatý státní úředník, který bez skrupulí zneužíval svého postavení a okrádal lidi. Krádeže ve velkém, vykořisťování bližních, to není ničím novým pod sluncem. Zacheus slyšel o Ježíšovi, ke kterému ho neodolatelně něco táhlo. Protože byl malé postavy, vylezl si na strom moruše, aby si Ježíše pěkně zvysoka mohl prohlédnout. Pak však došlo k osobnímu setkání. Pán Ježíš mu řekl: „Zachee, rychle slez dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě.“ Došlo k neuvěřitelné události. Když kritici odsuzovali Ježíše, že vešel do domu bezbožníka, stalo se něco naprosto nečekaného. Zbohatlík Zacheus řekl Pánu Ježíši: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ Nový zákon se nepiplá v lidském nitru. Ukazuje však, že Boží Syn dovede lidské srdce proměnit. Tato proměna se deklaruje v lidském činu, ve svobodě vůči majetku i vůči postavení. V novém zájmu o potřebné, chudé a ošizené.

Stojíme na začátku nového roku. Jaký bude, jak se bude utvářet naše společnost? Velice bude záležet na nás, křesťanech, stane-li se evangelium prostřednictvím služby a svědectví církve opět nadějí pro naši společnost. Je to možné? Pro nás, kdo jsme uvěřili, je Kristus touto nadějí. Věříme, že má moc měnit lidské životy, proměnit srdce člověka, aby bylo plné lásky a pravdy a učinit svědomí opět citlivé vůči Božímu hlasu.

Amen.

K dějinám vinohradského sboru VI (pokračování z č. 28)

Ve sborovém shromáždění dne 21. července 1895 byla schválena koupě této parcely o výměře 631 čtverečných sáhů za 12 500 zl. Současně se usneslo staršovstvo na tom, že se začne s hledáním kupce na stávající

sborový objekt, a to tak, aby se dosáhlo co nejvyšší ceny. V polovině roku 1895 farář Kašpar vážně onemocněl (plicní chorobou) a požádal sbor o zdravotní dovolenou od 1. listopadu 1895 až do 3. srpna 1896 s tím, že se bude léčit v zahraničí. Zastupovat ho měl vikář B. Baštecký z Libčic. K zabezpečení sborového života se však uvolil br. farář Karafiát, který se nedávno na Vinohrady přistěhoval. Vykonyval bohoslužby v neděli dopoledne i odpoledne, každý den pak hodinu úřadoval ve farní kanceláři. Vikář měl ve středu biblickou hodinu a vedl vyučování náboženství. Staršovstvo dodatečně projevilo zájem o parcelu XXIII, ovšem za sníženou cenu 15 000 zl. Na tuto nabídku banka Union nepřistoupila. Staršovstvo se proto rozhodlo co nejdříve prodat objekt č.p. 194 a peníze z tohoto prodeje použít na stavbu kostela a fary.

Farář Karafiát při svém zastupování faráře Kašpara navrhl provést ve sboru některé pořádky, které zaváděl na Hrubé Lhotě. Šlo zejména o účast členů sboru na Večeři Páně. Navrhl, aby všichni, kteří hodlají přistoupit k Večeři Páně, napřed písemně ohlásili své rozhodnutí staršovstvu, které přihlášky posoudí a v případech pohoršlivého života přístup k Večeři Páně odepře. Staršovstvo tento návrh projednalo a přijalo, takže Večeře Páně o vánocích 1895 byla vysluhována jen přihlášeným členům. Dodatečně byl vyžádán také souhlas se zastupováním faráře Kašpara po dobu jeho zdravotní dovolené.

Na sborovém shromáždění 8. března 1896 byly schváleny zprávy a dále jednáno o vysluhování Večeře Páně. Bylo usneseno, aby tento způsob přihlášek k přistupování byl zaveden jako trvalý řád a k tomu aby byla založena „Kniha hodovníků“.

V srpnu 1896 vrátil se farář Kašpar ze zdravotní dovolené a vzhledem k rezignaci faráře Švandy na funkci 2. faráře navrhl, aby o funkci 2. faráře byl požádán farář Karafiát s tím, že on sám je ochoten maximálně ustoupit při sjednávání statutu o rozdělení práce ve sboru. Farář Karafiát na písemný dotaz v té věci odpověděl dopisem ze dne 24. září, v němž sděluje, že se sám nehodí pro toto povolání do vinohradského sboru, v němž by se měl mimo jiné starat i o hmotné potřeby sboru. Doporučil však sboru na funkci 2. faráře superintendanta Szalatnaye z Velimi. Domníval se přitom, že superintendant je placen státem a že by nezatěžoval sbor finančně. Tímto návrhem byl značně dotčen farář Kašpar, protože se s ním farář Karafiát o svém návrhu dříve neporadil. Další rozpor mezi oběma duchovními se projevil v otázce vysluhování Večeře Páně. Farář Kašpar se cítil dotčen, že přihlašování k Večeři Páně bylo ve sboru zavedeno z podnětu Karafiátova bez jeho vědomí. Vznikla z toho obsáhlá korespondence a značné vzájemné odcizení. V březnu 1897 byl pak vydán tiskem spisek „Na vysvětlenou“ v němž byla publikována veškerá korespondence (16 stran), která v této věci byla vedena. Pokud šlo o vysluhování Večeře Páně, bylo z podnětu faráře Kašpara usnesení o přihláškách k Večeři Páně změněno tak, že do Knihy hodovníků byli trvale zapsáni všichni členové sboru a jen hosté a noví členové

se přihlašovali před každým vysluhováním. Staršovstvo vedlo i nadále Knihu hodovníků a sledovalo dle ní i přístupující.

Podle materiálů bratra Vladimíra Chadima připravil mch

Ještě k seznamům

V posledním Hroznu se objevily dva články týkající se zveřejňování výše salárů. Ačkoliv se vyskytly hlasy, které považují takové diskuze za nedůstojné, dovolím si ještě krátce reagovat. Jistě je smutné, je-li obětavost nízká, protože to svědčí o tom, že nedokážeme svou víru promítnout i do zacházení se svými financemi. Jistě je legitimní podporovat jakoukoliv formu štedrosti a vyzývat k ní i z kazatelen, protože nikomu z nás neškodí si občas připomenout, že kde je náš poklad, tam je i naše srdce. Nebojím se toho, že by informací o výši saláru někdo zneužíval, nepodezírám hospodářskou komisi, že by chtěla věřícími jakkoliv manipulovat. Přesto se mi seznamy asi spíše nelíbí.

Mám pocit, že by jejich zveřejnění mohlo zvednout vlnu příliš lidského uvažování, které mi nepřipadá jako správná motivace k větší obětavosti. *Proč tenhle dává tak málo, vždyť vypadá celkem blahobytně? Jak si asi naopak žije tenhle, že může na církev dávat tolik? Já, to ale dávám málo, je to trapné, musím dát víc, aby mě nepomluvili. No vida, ostatní dávají ještě méně, tak není co řešit.* Bojím se, že přesně toto uvažování se nelíbilo Ježíšovi, když sledoval, co lidé házejí do chrámové pokladny. Zdůraznil, že malý vdovin peníz, dávaný z podstaty, je víc než velký obnos boháčů, dávaný z přebytku. Každý má ale tu podstatu jinde, takže nominální hodnota vdovina penízu se jistě neměla stát měřítkem pro ostatní lidi, možná ani pro ostatní vdovy. O té naší podstatě ví totiž kromě nás jenom Bůh a na nás je, abychom se s tím poprali a ve svém srdci se rozhodli, kolik budeme dávat. Dáváme-li skutečně málo, většinou to dobře víme, ale nechce se nám s tím nic dělat. Těžké je však objektivně posoudit podstatu jiných a od toho tu asi ani nejsme.

A ještě něco. Nejkrásnější pocit z dávaní má člověk tehdy, „neví-li pravice, co činí levice“. Když „pouští svůj chléb po vodě“ a neví, jestli se s ním ještě někdy setká, když nemůže hledat odměnu za svou štedrost u lidí, protože ti o ní nevědí. Když žije stále spíše s pocitem, že dává málo, protože dostal mnohem víc. Možná, že právě v tom je rozdíl mezi církví a jakýmkoliv zájmovým sdružením, mluvíme-li o financích.

Jana Šarounová

Reakce — Hrátky s ohněm

Nedá mi to, ale musím reagovat na článek Martina Zikmunda z lednového Hroznu. Ten článek se jmenuje Hrátky s ohněm a Martin se v něm zamýšlí nad přípravou války proti Iráku. Nemyslím si, že případnou válkou utrpí více nevinných, a už vůbec nesouhlasím s tvrzením,

že válka proti Husajnovi je nebezpečnější než Husajn sám. Nevinní již v Iráku trpí celá desetiletí. Cožpak už je zapomenuta válka Iráku proti Íránu s nasazením chemických zbraní a více než milionem mrtvých? Vyvražďování Kurdů a ničení jejich vesnic také? Snad si alespoň někdo vzpomene na fotografie kurdských dětí, zavražděných plynem. Chápu, že žádný normálně myslící člověk nemůže být nadšen chystanou válkou, ale jsem přesvědčen, že horší než válka je diktátor se zbraněmi hromadného ničení, který jednou válku stejně rozpoutá. Válku proti vlastnímu obyvatelstvu vede již dlouho. Nemůžeme se tvářit, že co je od nás daleko, to nás nezajímá a netýká se nás. Vždyť starší věkem pamatují, co přinesl rok 1938. Chamberlain přivezl z Mnichova mír, důsledkem byla válka a desítky milionů mrtvých. Tehdy si také veřejnost ve Velké Británii a Francii nepřála válčit kvůli vzdálenému Československu. Jak to nakonec dopadlo, všichni víme.

Bylo by jistě krásné, kdyby OSN dokázala všechny světové diktátory donutit, aby se chovali slušně, zatím to však nefunguje. Saddám Husajn má z rezolucí Rady bezpečnosti jedině legraci. Máme snad čekat, až bude mít jaderné zbraně a rakety, které budou schopné donést hlavice až do Evropy? Myslím si, že máme morální povinnost Američanům ve válce proti Husajnovi pomoci, vždyť jsme spojenci, něco jim dlužíme, a není to málo. Dvakrát v průběhu minulého století, v obou v Evropě rozpoutaných světových válkách, krváceli američtí vojáci i za naši svobodu. Na to bychom neměli zapomenout. „Hrátky s ohněm“ znamenají nechat agresivní diktátory v klidu zbrojit. Z toho nemůže vzejít nic jiného než velký požár, který může pěkně spálit i nás.

Nedůsledný postoj vůči agresivním režimům se přece vymstil především nám, Evropanům. Zpackaná intervence proti ruským bolševikům umožnila vznik SSSR a zamoření poloviny světa komunismem, který si připsal na účet přes sto milionů obětí. Netečnost vůči nacismu vedla k rozpoutání druhé světové války, která stála životy další desítky milionů lidí. Cožpak se nikdy nedokážeme z dějin poučit?

Jiří Fučíkovský

Světový den modliteb 2003

Každoročně svolávají ženy Světový den modliteb, který tradičně probíhá po celém světě první pátek v měsíci březnu. Liturgii připravují ženy vždy z jiné země světa, národní výbory SDM ji přeloží, aby se mohli zúčastnění spojit v jednom duchu v modlitbách. Je to milá tradice ekumény zdola. Není organizována žádnou určitou církví, ba ani Ekumenickou radou církví nebo Biskupskou konferencí, a přesto se uskutečňuje a spojuje křesťany po celém světě — dříve jen ženy, dnes i muže a děti.

Tento rok připravily liturgii ženy z Libanonu a budeme tedy myslet převážně na jejich problémy, starosti i naděje. Libanon je země známá nám z Bible, však je v ní zmíněna sedmdesátkrát: stavba chrámu Ša-

lomounova byla v rukou architektů z Týru a cedry libánské byly užity k jeho stavbě; známá nám jsou města Týr a Sidon, i Byblos a později Tripolis a Bejrút. Nynější republika libanonská, která získala nezávislost v roce 1943, má čtyři miliony obyvatel, žije v ní přibližně stejný počet muslimů i křesťanů a malá židovská komunita. Dlouhá léta se v Libanonu bojovalo a dosud se tento malý stát potýká s problematikou palestinských uprchlíků. Více se můžete o Libanonu dozvědět právě na modlitebním ekumenickém setkání. V letošním roce se celopražské setkání uskuteční v chrámu sv. Ludmily na náměstí Míru už ve čtvrtek 6. března v 17 hod.

Vzhledem k tomu, že je připraven i program pro děti a máme k dispozici diapozitivu o Libanonu, uvažujeme o setkání v našem sboru v den určený SDM ke společným modlitbám, v pátek 7. března. Rádi bychom se sešli v 17 hod. odpoledne společně s dětmi. Předběžně jednáme o účasti se sborem ochranným z Hálkovy ulice. Ženy, které by měly zájem účastnit se aktivně liturgie, zveme na setkání v pondělí 24. února v 16,30 hod., případně podle dohody. Nezapomeňte však na celopražské sejití ve čtvrtek 6. března, které bude vskutku ekumenické, naše setkání by bylo vícegenerační. Těšíme se na Vás, děti, mladé, starší i nejstarší.

Eva Šormová, Alena Zikmundová

Ohlédnutí za Janskými Lázněmi

Milé sestry, milí bratři z vinohradského evangelického sboru, sestra Jana Šarounová mě oslovila, jestli bych nenapsala o letošním sborovém pobytu v Janských Lázních. Jestli Vám to nebude vadit, ráda se s vámi podělím o pár svých zážitků a postřehů.

Začnu velmi prozaickou věcí, počasím. Hned v první polovině pobytu krásně nasněžilo, a tak jsme se mohli plně oddávat dynamice zimních sportů. Rodiče menších dětí hojně využívali služeb lyžařských škol. Není to levná záležitost, ale takovéto učení je velmi efektivní, učitelé jsou k dětem milí a trpěliví... Myslím, že je to dobré podnikání. A já se musím přiznat, že mám radost, když můžu nechat někoho vydělat si peníze. (Ale to je jenom na okraj.) Ty, co nelyžovali, jsme potkávali na procházkách a bylo moc milé prohodit alespoň pár slov s lidmi, které jsme do té doby znali jen od vidění. K večeru jsme se jako včelky vraceli do úlu. Před večerí se scházely děti a pod vedením sestry Evy Šormové (děkuji ti, Evo, že na naše děti pořád myslíš) zpívaly, naslouchaly biblickému vyprávění, luštily hádanky, řešily Kimovku, jeden večer si modelovaly ze samotuhnoucí hlíny. Jednou Eva takhle večer vyprávěla o králi Šalomounovi a o jeho moudrém přání. Zeptala se dětí, jak by s takovým přáním naložily ony. Malinké děti si přály hračky, koníka, počítač. A tu řekl Kája: „Asi aby všem bylo dobře, né?“ ...

No a potom nastal večer a PROGRAM. Chtěla bych na tomto místě

srdečně poděkovat všem, kdo se na jeho přípravě podíleli, předně asi bratru farářovi Martinovi Zikmundovi a Petru Slámovi. Hlavní částí večera byla pobožnost se čtením z knihy Kazatel. Po ní byli připraveny tématické večery. Dvakrát dostaly možnost trochu se představit dvě rodiny. Mladí manželé Šárka a Tomáš Osladilovi a druhým párem jsme byli my s Vítkem. My jsme mluvili o naší práci — jsme loutkoherci. Tomáš je fyzioterapeut, ale neposkytl nám masáž těla, nýbrž promasíroval trochu naše mozkové závity. Připravil si na nás psychologický test, hodnotící naši obranyschopnost vůči stresu, a dále několik hlavolamů. Ale lámejte si hlavu, když jste zmoženi krásou okolních kopců a svěžím vzduchem. Ještě že nás po svém rázném a náročném manželovi pohladila jeho žena Šárka něžným čtením o lásce. Jak se krásně doplňují.

V jiný večer nás navštívila výprava z Betléma. Byli to ředitelé, učitelé, studenti a přátelé Institutu ekumenických studií, který funguje na Evangelické teologické fakultě UK v Praze. Nejdřív milá návštěva mluvila všeobecně o vzniku a zajímavém programu studií a potom jsme mluvili osobně s některými studenty. Na nás s Vítkem zvlášť zapůsobila jedna mladá osůbka. Mluvila o své práci v bankovníctví a měla přitom obdivuhodný nadhled, bylo vidět, jak jí víra dává svobodu i ve světě obrovských peněz. Bylo hezké, jak mluvila s radostí o své práci — zdá se, že to všechno pojímá jako dobrou hru, ve které vlastně o nic moc nejde.

Další večer byl věnován povídání o Iráku a o oprávněnosti či neoprávněnosti vojenského zásahu proti režimu S. Husajna. Tohoto večera se účastnil Vítek, já jsem byla s dětmi. Názory se prý různily a různily. Je to těžká věc. Velikost a závažnost problému svádí k pocitu bezmocnosti. Ale může nás také naopak přimět k větší vroucnosti našich modliteb a k průzkumu naší víry v jejich vyslyšení. A také máme šanci odpoutat se od žabomyších válek a hledat spojence v boji proti skutečnému Nepříteli. (To je výsledek mého kuchyňského teologického přemýšlení, prosím tak jejt i berte.)

V poslední večer proběhl rozhovor o přečtené knize Kazatel. Já jsem opět plnila rodičovské povinnosti a přišla jsem do jídelny až k závěru. Ale i o tom bych ráda něco napsala. Petr Sláma vyzval přítomné starší sestry, aby ony samy zformulovaly „svého“ Kazatele — svoje „oč v životě běží.“ Jedna sestra řekla „poctivost“ a na chvílku se krásně rozzářila. Další sestra řekla „odpuštění, umět odpustit“... Jsem vděčná, že jsem je mohla slyšet. Potom dostal prostor další host — nehost bratr farář Mikuláš Vymětal. Připravil si povídání o islámu. Věci, o kterých mluvil, mi připadají velmi významné. Kromě porozumění stoupencům islámu se také bratr Vymětal angažuje (doufám, že to nějak nepletu) ve věci akceptace homosexuálních občanů většinovou společností. Společným jmenovatelem jeho úsilí je, zdá se, přijímání slabšího silnějším. Mluvil i o strachu, který je způsoben nevědomostí. Jednoduše, když něco poznáváme, strach postupně mizí a my jsme způsobilí PŘIJÍMAT. Při-

jímání mi připadá velmi významné v tolika rovinách. Podle evangelisty Matouše 18. kap., v. 18 říká Pán Ježíš toto: „Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.“ Zdá se, že bratr Mikuláš chce do nebe narvat, co jen půjde. Jestli dovolíte, vyslovím svůj názor na to. Já sama jsem byla přijata, byly mi odpuštěny hříchy, takže neodpírat druhým právo na to, co jsem sama dostala darem, se mi stalo vodítkem v přístupu k lidem. A proto mě bratr Vymětal velmi potěšil.

Zdá se, že bych mohla psát a psát a psát. Ale v tuhle chvíli si sama říkám : a dost! I když jsem nenapsala ještě o tom, jak malý Prokop sochal ve sněhu, jak Irenka pomáhala paní Hradecké, také o zvláštní, smutné biblické hodině jsem se nezmínila, o tom, jak batolátka Martička, Samuelek a Elík pravidelně kontrolovala obsah odpadkového koše, o tom, co způsobil televizní pořad o Karlovu mostu, o tom, jak Honza v pravou chvíli zvolal: „Pán Bůh s námi a zlé pryč!“, o tom, jak jsme zpívali kánon „Vše, co má dýchání, navěky chval Hospodina zástupů“ . . .

Zuzana Bruknerová

To byl ale farář

Když asi před dvěma lety na Vinohradech naposledy kázal farář Miroslav Heryán, kulhal. Namohl si někde předtím nohu a prostřední řadou lavic šel velmi nejistě. „To je ale farář“, vydechla Lucka, když doznělo kázání. V předklonu a s Biblií pod paží se belhal k východu. Mnozí vinohradští ho poznali v letech jeho farářských začátků. Mnohým v církvi byl orientační postavou, když jiní v šeru studené války hloubili zákopy žabomyších válek mezi různými teologickými a duchovními důrazy. O jeho práci teologické, pastýřské i organizační napíše jiní. Miroslav Heryán v neděli 9. února 2003 zemřel. Díky Pánu Bohu za něj.

ps

Hrozen na webu

Hrozen již pronikl dokonce na světovou síť Internet! Pro ty, kdo po ní občas brouzdají, ho tam zatím ve zkušebním provozu dává Honza Šaroun a přečíst si ho můžete na adrese <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

jš

Sborový výlet na Moravu

Přesněji Slovácko–Buchlovice–Bzenec–Strážnice, konaný 8.–9. května 2003

Program:

Čtvrtek 8. května 2003

- odjezd v dopoledních hodinách, bude upřesněno začátkem dubna

- Buchlovice — prohlídka zahrady, parku a Galerie vín v zámeckém sklepu
- ubytování v Penzionu Junior ve Bzenci
- posezení ve vinném sklípku u bzeneckých vín

Pátek 9. května 2003

- po snídani — procházka Bzencem (vinohrady, „Starý hrad“)
- po obědě — návštěva Skanzenu vesnice jihovýchodní Moravy ve Strážnici
- odjezd do Prahy, návrat ve večerních hodinách

Cena:

Dospělý 990,- Kč

Dítě 560,- Kč

Cena zahrnuje:

doprava autobusem (460,- Kč/dospělý a 360,- Kč-dítě), 1 nocleh + snídaně (dospělý i dítě), večer — posezení ve sklípku, víno a něco k zakousnutí

Cena nezahrnuje:

- vstup do zahrad zámku Buchlovice
- vstup do Skanzenu Strážnice
- oběd ve čtvrtek a v pátek

Storno podmínky:

do 14 dnů před odjezdem (do 24.4.2003) se vrací 50% zálohy

od 14 do 0 dnů před odjezdem se záloha nevrací

Ve sklípku je možné koupit víno, doporučujeme proto vzít s sebou vhodné nádoby (nejlepší je potravinářský plast, např. kanystry od minerální vody).

Zájemci musí vyplnit přihlášku a složit zálohu 500,- Kč/dospělý a 300,- Kč/dítě do 30.3.2003. Přihlášky a další informace dostanete u Jirky a Jany Fučíkovských a na telefonech 222 722 516 nebo 222 721 454. Přihlášky spolu se zálohou vybírá Jana Fučíková.

Případný zbytek peněz po vyúčtování bude věnován jako dar sboru.

Počet míst je omezen, kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Jana Fučíková

Sborový program pro nejbližší období

Program je v plné šíři k dispozici v posledním sborovém dopise.

Editorial

Milí čtenáři,

dovolte nám toto krátké oslovení. Děkujeme Vám za všechny Vaše ohlasy na časopis, jeho jednotlivé články, grafickou i gramatickou úroveň. Cíl časopisu spatřujeme — kromě zvěstné, informační a tak trochu i kronikářské funkce — především ve vzájemném rozhovoru. Takový rozho-

vor probíhá při všech setkáních členů sboru, při biblických hodinách, setkáních starších věkem nebo střední generace — a také v neděli po bohoslužbách při kávě nebo čaji. Ve sboru se dějí i mnohem důležitější věci než rozhovor: každou neděli se veřejně káže evangelium, slaví se svátosti, probíhá křesťanské vyučování a mnoha způsoby se obnovuje a proměňuje sborové společenství. A právě ke společenství dospělých a svobodných lidí, kteří se navzájem berou vážně, rozhovor patří. V časopise pak má rozhovor tu výhodu, že se ho zúčastní i ti, kdo danou neděli nebo při některém setkání chyběli.

Žijeme ovšem v době, kdy lze říci cokoli. Je to lepší, než kdyby vládla cenzura. Jenomže tak vzniká nebezpečí, že se společenství rozpadne na shluk těch, kteří melou každý to své — a nikdo nenaslouchá druhému. Tohoto nebezpečí nás nikdo neuchrání, to je daň z naší svobody. Umenšíme ho však my sami tím, když si navzájem budeme naslouchat, brát se vážně a když u druhého budeme předpokládat spíše dobrý úmysl, než zlý.

K rozhovoru patří, že mají lidé různé názory. Samozřejmě i my ve sboru na Vinohradech máme různé názory, navzájem odlišné názory máme i my čtyři v redakci. Hrozen není hláskou troubou právě našich názorů. Má být místem rozhovoru. Když s něčím, co jste ve sboru slyšeli nebo v Hroznu četli, nesouhlasíte nebo se Vám to nelíbí, můžete buď a) mávnout rukou a říci „hlavně ať se máme rádi“, nebo se b) zlobit a sami nebo v malých kroužcích hartusit nad tím, jaké nesmysly to zase XY napsal, nebo c) zajít za XY a říci mu své výhrady a slyšet od něj jeho důvody, nebo si d) sednout a pokusit se napsat, proč to vidíte jinak než XY — což stojí čas, námahu a odvalu. Každý má jistě svobodu ke všem čtyřem typům odpovědi, jako redaktori Vám jsme ale zvlášť vděční za reakce typu c) až d).

Z jiného soudku: S rozšířením redakce jsme začali experimentovat s tvarem a velikostí písma a uspořádáním stránek. S jediným cílem: aby se Vám Hrozen pohodlněji četl. Uvitáme proto Vaše ohlasy.

A nakonec: Spočítali jsme, že výrobní náklady na tisk jednoho exempláře jsou 4 Kč nebo 6 Kč, podle toho, zda je Hrozen na dvou nebo na třech listech. Některá čísla dostanou zdarma lidé, kteří nejsou v pravidelném styku se sborem. Prosíme Vás, abyste na to pamatovali při svých darech sboru.

Redakce

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 13. února 2003. Náklady na tisk tohoto čísla činí 6 Kč.